

det Offentlige til at gjøre sig bekendt med Skriftet, og paa den anden Side synes ogsaa Bogtrykkeren og de øvrige subsidiært Ansvarlige at have billig Fordring paa, at de saa hurtigt som muligt blive frie for Ansvaret, naar det kun er iagttaget, at det Offentlige har havt tilstrækkelig Tid og Leilighed til at gjøre sig bekendt med Skriftets Indhold; derfor har Udvalget foreslaaet Fristen for Ansvaret forkortet til 3 Maanedere. Endelig har Udvalget fundet, at Paragraphen kunde vinde betydeligt i Klarhed ved en forandret Redaction, hvilken man derfor har foreslaaet, og som navnlig gaaer ud paa, bestemt og udtrykkeligt at udtale, at, naar en saadan Opfordring ikke er skeet til Bogtrykkeren og de Andre inden Udløbet af de 3 Maanedere, bortfalder Ansvaret.

Den fjerde Paragraph gaaer ud paa, at bestemme Straf for den, der falsk angiver Forfatter, Udgiver eller Redactor. Det er i denne Henseende at lægge Mærke til, at der her er Tale om falsk Angivelse, medens § 2 taler om urigtig Angivelse, og dette Udtryk maa derfor antages at være brugt med Flid, navnlig at derved er sigtet til det Tilfælde, hvor der angives en virkelig tilværende Person som Forfatter, uagtet han virkelig ikke er det. Naar Ordet skal fortolkes saaledes, mener Udvalget, at deraf maa følge, at man ogsaa maa kunne angive en pseudonym Forfatter, og man har derfor fundet det rigtigst og bedst, at dette udtrykkeligt udtales ved, at Paragraphen kommer til at lyde saaledes: „Et Skrift kan udgaae uden Angivelse af Forfatter (anonymt eller pseudonymt), men for falsk Angivelse paa Skriftet af Forfatter, Udgiver eller Redacteur, Forlægger eller Commissionair bødes fra 100 til 500 Rbd.“ Da Udvalget saaledes har formeent, at Paragraphen burde blive staaende, har det ikke kunnet gaae ind paa det Endringsforslag — om at denne Paragraph skulde udgaae —, der er stillet af den ærede 5te Landstingsmand for 2den Valgkreds (Vorgen). — Hvad § 5 angaaer, som indeholder Bestemmelser, der sigte til at skaffe det Offentlige Leilighed til at blive bekendt med det Skrift, som er kommet ud, da indeholder den den Bestemmelse, at af ethvert

Skrift skal Bogtrykkeren, inden Skriftet fra Trykkeriet udleveres, aflevere et Exemplar til Stedets Politievrighed, og Overtrædelser af denne Bestemmelse straffes uden Hensyn til Skriftets Indhold med Bøder, første Gang 100 Rbd., 2den Gang 200 Rbd. og saaledes fremdeles dobbelt. Ved gjentagen Overveelse i Udvalget er man imidlertid kommen til den Erkjendelse, at den Bestemmelse, at inset Skrift maa udgaae, forend et Exemplar er afleveret til Stedets Politievrighed, synes at kunne henføres til de forebyggende Forholdsregler; thi saalænge et Exemplar af Skriftet ikke er afleveret, maa det ikke udkomme. Udvalget har derfor troet at burde indstille, at det forandres saaledes, at det kommer til at hedde: „Af ethvert Skrift skal Bogtrykkeren samtidigt med Skriftets Udlevering fra Bogtrykkeriet aflevere et Exemplar til Stedets Politievrighed.“ Dernæst har Udvalget foreslaaet, at Udtrykket, „uden Hensyn til Skriftets Indhold“ bør udgaae, da det ikke kan Andet end finde, at netop den Omstændighed, hvorvidt et Skrifts Indhold er i høj Grad anstødeligt og strafværdigt eller ikke, maa kunne have en væsentlig Indflydelse paa at bedømme Bedkommendes Forseelse ved ikke at aflevere Skriftet. Man har fremdeles fundet, at de foreslaaede Bøder være for høje, og har derefter foreslaaet en Nedsættelse af disse Bøder, navnlig saaledes at de ikke i Gjentagelsestilfælde faae den betydelige Forøgelse, som er bestemt i Loven, og derhos foreslaaet 20 Rbd. som Minimum, altsaa, som der staaer, fra 20 til 500 Rbd. I Righed med, hvad der er indstillet til § 1, har Udvalget dernæst fundet Anledning til at indstille, at de sidste Linier af Sen udgaae, og at altsaa Udgiveren, Redacturen og Forfatteren befries fra det subsidiære Ansvar, der efter Sens Indhold paahviler dem. Med Hensyn til § 6, da har Udvalget indstillet, at denne § gaaer ud; man har nemlig anseet det for rigtigst, at den almindelige Anklagemyndighed ogsaa her er den, som bestemmer om en Sag skal anlægges, for Pressemisbrug eller ikke. Man deels har ikke fundet tilstrækkelig Grund til at henlægge denne Myndighed til Justitsministeriet, og forsaavidt det er yttret, at dette mulig kunde medføre den Ulempe, at Forfattere og Andre kunde blive